

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 26 ad 50

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1761

VD18 15558428-001

Psalmus XXXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53361)

si dereliquisti ad tempus quoad consolationem, non derelinquas quoad resurrectionem.

ψ. 23. *Non derelinquas in inferno animam meam, neque des sanctum tuum videre corruptionem; sed intende in adjutorium meum, ostendens mihi vias vite, & adimplens me letitiâ cum vultu tuo.*

PSALMUS XXXVIII.

Titulus, & argumentum: *In finem, ipsi Idithum, canticum David.*

Idithum, cui hic Psalmus ad canendum datus erat, fuit unus ex tribus principibus cantorum. l. 1. Paralip. c. 16. & l. 2. c. 5. Describit David vanitatem vite præsentis; hortatur ad spem in Deo collocandam, ad pacem servandam cum proximo; unde Psalmus hic in finem, seu semper canendus est.

ψ. 1. *Dixi, custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea.*

David sollicitus de vero bono non amittendo, firmiter decernit, magnâ in omnibus circumspeditione uti. Deliberavi, & statui considerare omnes actiones meas, ac potissimum custodire linguam, ex quâ pronum est oriri rixas, contentiones, jurgia &c.

ψ. 2.

ψ. 2. *Posui ori meo custodiam, cum consisteret peccator adversum me.*

Cum aliquis iniquus fortè irritaret me verbo injurioso, tum maximè custodivi os meum, ne prorumperet in aliquod verbum, cujus postea pœnitentiam agere deberem.

ψ. 3. *Obmutui, & humiliatus sum, & silui à bonis, & dolor meus renovatus est.*

Declarat, quam custodiam ori suo adhibuerit. Silui omnino, ac si mutus essem; humiliter patientiam habui; & silui à bonis, h. e. abstinui etiam à justâ reprehensione, & defensione: iterum ergo dolor renovatus est, quia proximum meum debitâ correptione fraudavi.

ψ. 4. *Concaluit cor meum intra me, & in meditatione mea exardescet ignis.*

Exponit effectum renovati doloris: ex dolore illo compassionis calefactum est cor meum dilectione; & indè meditari cœpi de miseriâ humanâ, de misericordiâ Dei, de ingratitude hominum, de abundantia charitatis Dei erga ingratos, & malos &c. Ex simili meditatione ordinariè suscitatur ignis actualis charitatis Dei.

ψ. 5. *Locutus sum in lingua mea; notum fac mihi Domine finem meum.*

ψ. 6. *Et numerum dierum meorum, quis est, ut sciam, quid desit mihi.*

Ex illo æstu interiori locutus sum linguâ, non quam omnes intelligunt, sed linguâ mihi notâ, h. e. ego scio, quid voluerim dicere: nempe fac, Domine, per gratiam tuam, ut apertè cognoscam, finem vitæ meæ jam propè adesse; & fac, ut attentâ cogitatione penetrem, quàm sit brevis numerus dierum meorum, & sciam, quàm parùm temporis mihi supersit. Precatur igitur Deum, ne finat se decipi, ut plurimi decipiuntur, putantes diuturnum, quod est brevissimum, atque ideo pro perituris contendunt acerrimè.

ψ. 7. *Ecce mensurabiles posuisti dies meos, & substantia mea tanquam nihilum ante te.*

Edoctus à Domino, quod postulaverat, dicit, brevem esse vitæ suæ durationem, ut facillimè mensurari possit. Tum addit, quasi corrigendo se: parùm dixi, dies breves esse; *substantia*, hebraicè spatium vitæ, etsi aliquid est ante oculos hominum, qui præsentia tantùm vident, sed *ante te*, qui intueris futura, & æternitatem, quæ omni caret mensurâ, nihil omnino est. Quid enim sunt pauci anni, qui velocissimè transeunt, ad infinitam durationem?

ψ. 8.

v. 8. *Veruntamen universa vanitas omnis homo vivens.*

Nec solùm tempus vitæ nostræ brevissimum est; sed etiam omnis homo, etiam Monarcha, quem omnes mirantur, dum viger, & floret, nihil est, nisi universitas vanitatis: quidquid enim in illo est, sive sanitas, sive robur, sive pulcritudo, sive divitiæ, sive dignitas, sive potentia, totum fragile, & momentaneum est.

v. 9. *Veruntamen in imagine pertransit homo, sed & frustra conturbatur.*

Idem vehementius inculcat: Homo perambulat viam vitæ hujus, habens ante oculos non res veras, sed rerum umbras, atque imagines: nostra enim vita imago est vitæ beatæ, quæ sola est vera vita; nostra sanitas imago est immortalitatis &c. Unde sinè ullâ causâ conturbatur homo in rebus temporalibus anxie conquirendis, conservandis; frustra lætatur in lucro; frustra jaëcturam pïorat; sunt enim tantùm res imaginariæ, fragiles, caducæ.

v. 10. *Thesaurizat, & ignorat, cui congregabit ea.*

Probat unico exemplo, frustra conturbari homines opum studio, quia nesciunt, cui laborent; hæredes enim sæpe continuo

moriuntur, & hæreditas pervenit ad ignotos, vel inimicos. Hæredes sæpe dissipant brevissimo tempore, quæ pater, vel avus tantopere, & tamdiu quæsit; vel etiam ingrati reddunt mala pro bonis: quæ si prævidere homines illi potuissent, thesaurizassent sibi potiùs thesauros in cælo, & sinè turbatione vitam istam traduxissent.

ψ. 11. *Et nunc quæ est expectatio mea? nonne Dominus? & substantia mea apud te est.*

Ex brevitate, & vanitate vitæ præsentis, tam clarè perspectâ concludit: quid igitur spero? quid quæro? quid opto? nonne Dominus expectatio mea, & spes est? Dein conversus ad Deum dicit: vita mea, & opes meæ apud Te sunt; nihili facio cunctas res creatas, Te unum præ rebus omnibus habere cupio, quia in Te sunt omnia.

ψ. 12. *Ab omnibus iniquitatibus meis erue me, opprobrium insipienti dedisti me.*

Verùm quia peccata sola vera mala sunt, & viam ad Te impediunt, precor, ut ab illis me liberares, & quidem omnibus, præterita delendo, futura impediendo. Et licèt insipientes, qui divina non capiunt, Te permittente, me deriderent, quòd præsen-

præsentia contemnerem, & in Te solo
sperarem;

Ps. 13. Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu fecisti, amove à me plagas tuas.

Ita tamen me gessi, ac si mutus, & surdus fuisset, nec opprobria illa audivissem: scio enim, quòd Tu videns malam eorum voluntatem, eâ utaris ad me humiliandum, & corrigendum. Libenter ideo accipio contumelias illas; sed plagas tuas à me remove. Loquitur de plagis non patris, aut medici, sed iudicis, ut sunt excæcatio, obduratio, sensus reprobus, damnatio.

Ps. 14. A fortitudine manûs tuæ ego defeci in increpationibus, propter iniquitatem corripuisti hominem.

Ps. 15. Et tabescere fecisti sicut araneam animam ejus, veruntamen vanè conturbatur omnis homo.

Ideo cupio removeri illas tuas plagas, quia ego ipse gravitatem manûs tuæ percutientis expertus defeci, & planè consumptus sum, quando in furore tuo arguisti me. Hæc pœna gravissima contigit Davidi, dum in pœnam adulterii, Deus illum permisit cadere in homicidium, quod est gravius, & in tantam cæcitatem, ut

per multos menses animæ suæ statum non
cognoverit. Addit, eâdem crudeli pœnâ
alios peccatores à Deo punitos. Ob pec-
cata præcedentia corripuisti in furore tuo
hominem peccatorem, & fecisti, ut ani-
ma ejus contabesceret instar aranæ, quæ
laborat in texendâ telâ, ut capiat muscas,
& interiùs ipsa exsiccat, & consumitur.
Sic animæ hominum carnalium, justo Dei
judicio, perpetuò laborant in rebus tem-
poralibus conquirendis, & in eo labore
consumunt ingenium, & mentem, ut ne
cogitent quidem de salute suâ, nec ullo
desiderio tangantur veræ felicitatis. Con-
cludit Propheta, ejusmodi hominem fru-
stra conturbari, & tantopere laborare:
Quid enim prodest homini &c.

*Ps. 16. Exaudi orationem meam Domine, &
deprecationem meam; auribus percipe lacrimas
meas.*

Magno affectu Psalmum concludit,
orans Deum; quid autem oret, paulò
pòst explicabitur. Interim per *Orationem*
intellige simplicem petitionem; per *depre-
cationem* vehementem clamorem; per *laci-
mas* affectum, cujus vox magis resonat co-
ram Deo, quàm ulla verba.

ψ. 17. *Ne fileas, quoniam advena ego sum apud te, & peregrinus, sicut omnes patres mei.*

Adhuc postulat exauditionem, & nondum explicat petitionem. *Ne fileas*, h. e. responde petenti, vel: concede, quod peto: Tu enim nosti, quod ego non sum civis hujus mundi, sed advena, & peregrinus, ac per hoc civis civitatis supernæ Jerusalem, quem ex exilio ad Te clamantem decet exaudiri.

ψ. 18. *Remitte mihi, ut refrigerer, priusquam abeam, & amplius non ero.*

Nunc exponit petitionem suam. *Remitte mihi*, ne sis durus exactor, non in spes pro solutione debitorum, ut ante discessum ex hac vitâ refrigerer, intelligens, mihi peccata esse remissa; & amplius non ero advena, & peregrinus, sed civis Sanctorum, & domesticus Dei.

PSALMUS XXXIX.

Titulus: *In finem Psalmus David.*

Argumentum: *SS. Ambr. Hieron. Augustin. Euthym. Psalmum exponunt de Christo, & Ecclesiâ, h. e. de Capite, & corpore, ita ut Christus semper loquatur, & primò in personâ corporis sui, deinde in personâ suâ.*

ψ. 1.